

konfirmationstalehjælp.dk

Kære alle sammen

Tak fordi I er her i dag i Frederiksberg Kirke sammen med mig.

Det er stort.

Og lidt overvældende.

Og helt ærligt også ret hyggeligt at se så mange kendte ansigter på én gang.

Jeg hedder Asta - eller As, som nogen af jer bedre kan råbe hen over kirkegulvet, når jeg har travlt - og i dag siger jeg ja.

Ikke bare til at være "konfirmand med pænt hår", men til et fællesskab, til en tro og til at blive taget alvorligt som den, jeg er.

Jeg har opdaget, at det at tro ikke kræver, at man holder op med at grine.

Tværtimod.

Jeg tror faktisk, at Gud godt kan lide, når vi griner - især når det er af os selv, og når det kommer fra et sted med kærlighed og ærlighed.

På minikonfirmand-lejren var der en aften, hvor vi sang så skævt, at selv skoven sikkert slog hænderne for ørerne.

Alligevel skete der noget.

Midt i det skæve opstod en varme imellem os.

Vi grinede, vi lyttede, og vi turde sige det højt, når noget ikke gav mening.

Det var dér, jeg mærkede, at troen ikke kun bor i de helt rigtige ord, men i det, vi tør dele.

Også tvivlen.

Jeg er blevet bedre til at stille spørgsmål.

Nogle gange mange spørgsmål.

Som for eksempel: Må man spise kanelgifler i sakristiet? (Det korte svar er: Det kommer an på, hvem der spørger.)

Eller: Hvor meget tvivl kan man have og stadig tro?
Lav din egen personlige tale på konfirmationstalehjælp.dk

Det sidste har jeg ikke et endeligt svar på, men jeg har opdaget, at tvivl ikke er det modsatte af tro.

Det er en del af den.

Lidt ligesom gær i dej – uden det sker der ikke ret meget.

Jeg har også oplevet, at et fællesskab kan bære.

Koret har lært mig at trække vejret sammen med andre, at lytte og at være modig nok til at synge en tone, selv når jeg ikke er helt sikker.

Spejderne har lært mig at tænde bål – både de rigtige og dem indeni – og at en knude kan være smukkere end et filter på Instagram, hvis den holder i regnvejr.

Min familie og mine venner har lært mig, at jeg gerne må være mig selv, også på de dage, hvor modet ligger og roder i tasken under sangbogen.

Der findes et bibelvers, jeg har tænkt meget over: “Jeg takker dig, fordi jeg er underfuldt skabt” – Salme 139,14.

Jeg kan godt lide, at det ikke siger “perfekt skabt”, men “underfuldt”.

For mig lyder “underfuldt” som noget med både fejl og finurligheder.

Noget med mening og også med humor.

Jeg tror, Gud har givet os det grin, der dukker op, når koret kommer ind en takt for tidligt, eller når spejderteltet lægger sig ned som et meget trætpandekagehus.

Det grin minder mig om, at jeg ikke skal være fejlfri for at være elsket.

I dag står jeg her som 13-årig og siger ja til troen og til den rejse, der følger med.

Jeg siger ja til at være kreativ – også når livet ikke følger opskriften.

Jeg siger ja til at være modig – ikke kun til at gå på scenen, men til at tage det første skridt, når noget er svært.

Jeg siger ja til at få andre med – til at række en hånd, når nogen står på kanten og er i tvivl, om de tør hoppe med.

Og ja, jeg siger også ja til flere kanelgifler i pauserne, for verden bliver sjældent værre af, at det dufter af kanel.

At stå her i Frederiksberg Kirke betyder mere for mig, end jeg kan forklare på én gang.

Når vi synger, klinger væggene med.

Når vi spejdere samles i gården, føles den som et ekstra klasselokale uden lektier.

Og når jeg ser ud over jer, ser jeg ikke bare gæster.

Jeg ser et net, der har båret mig.

Koret, spejderne, familien – I har givet mig plads til at vokse.

I har sagt: Vi ser dig.

Ikke kun når det går godt, men også når det går helt almindeligt.

Jeg vil gerne sige tak.

Mor og far – tak fordi I giver mig lov til at prøve, og lov til at lave fejl, og lov til at prøve igen.

Bedsteforældre – tak fordi I altid har tid, og fordi jeres historier gør verden større.

Venner – tak fordi I er dem, der først griner med mig og bagefter spørger, om jeg er okay.

Og tak til jer i menigheden, præsterne, korlederen, spejderlederne – I gør kirken til et sted, hvor man kan lande og lette igen.

Nogle siger, at konfirmationen handler om at blive voksen.

Det lyder ærligt talt lidt voldsomt, når man stadig ikke kan finde sine nøgler og tit glemmer, hvor man lagde sin bibel.

For mig handler dagen mere om at stå ved, hvem jeg er – og hvem jeg gerne vil være.

At turde være ærlig.

At turde grine.

At turde tro, selv når jeg kun kan se næste skridt.

Jeg ved ikke, hvad der venter mig.

Måske eksamener.

Måske flere sange i kor, der skubber mig ud af komfortzonen.

Måske regn på næste lejr og et telt, der nægter at samarbejde.

Men jeg ved, at jeg ikke går alene [Lav din egen personlige tale på konfirmationstalehjalp.dk](https://www.konfirmationstalehjalp.dk)

Og jeg ved, at jeg er "underfuldt skabt" – med mening, med humor og med det, der skal til for at begynde forfra igen og igen.

Efter gudstjenesten er der reception i fællessalen, og jeg håber, I vil komme forbi.

Jeg har lovet at dele kanelgiflerne retfærdigt, men det bliver nok med kærlighed og cirka-øjemål.

Hvis I vil have den helt store, skal I bare smile sødt.

Og så en sidste ting, som betyder noget for mig:

Jeg vil gerne give noget af alt det, jeg får i dag, videre.

Derfor har jeg besluttet at donere en del af mine pengegaver til kirkens julehjælp.

For mig er tro også handling.

Små skridt, der bliver til varme hænder for nogen, der har brug for det.

Det føles rigtigt.

Og jeg tror, Gud kan lide den slags regnestykker.

Til sidst vil jeg bare sige tak.

Tak for kærlighed, for tålmodighed og for at I bærer med, når jeg øver mig i at være menneske.

Tak for grinene, for sangene, for knuderne, der holder.

Og tak for i dag – for at vi sammen gør den her kirke til et sted, hvor man kan tro med både hoved, hjerte og humor.

Glædelig konfirmation til mig – og tak fordi I er en del af den.

Denne tale blev lavet med konfirmationstalehjalp.dk. Besvar nogle få spørgsmål og generer din egen personlige tale nu på [konfirmationstalehjalp.dk](https://www.konfirmationstalehjalp.dk)

Lav din egen personlige tale på konfirmationstalehjelp.dk